

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 807: Hai Nghiệp Thiện Ác, Điều Có Nhân Quả Riêng, Cùng Tồn Tại Song Song, Không Thể Bù Trừ

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 068)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Cần biết rằng trong kinh Phật thường nói, hai nghiệp thiện ác, mỗi nghiệp đều có nhân quả riêng, cùng tồn tại song song, không thể bù trừ cho nhau. Cho nên trải qua trăm ngàn kiếp, nghiệp đó vẫn không mất. Vậy thì phải làm sao? Chỉ có một phương pháp là tận lực tiêu diệt các hạt giống ác mà thôi.】

Đoạn này nói về mặt lý luận thì không có vấn đề gì, nhưng xét về mặt sự tướng thì lại vô cùng khó khăn, thật chẳng dễ dàng chút nào. Lời Phật dạy không sai, chúng ta làm thiện hay làm ác thì đều có nhân quả báo ứng riêng biệt, thiện và ác không thể bù trừ cho nhau được. Đừng cho rằng quá khứ mình đã tạo ác nghiệp, bây giờ làm thêm một chút thiện nghiệp để “lấy công chuộc tội”; đó là suy nghĩ của thế gian, trong luật nhân quả của Phật pháp hoàn toàn không có cách nói này. Thiện chắc chắn có quả thiện, ác nhất định có báo ác, không có cách nào bù trừ được cả. Cho nên, khi khởi tâm động niệm chúng ta không thể không cẩn trọng, mọi hành vi tạo tác không thể không suy xét, nghiệp ác ngàn vạn lần không được tạo.

Dù chúng ta có bị người khác đồ oan, chịu thiệt thòi, bị mắc lừa, thì cũng phải sinh tâm hoan hỷ, xem như là mình đang trả nợ. Trả như vậy là xong, sự việc này đã kết thúc; kết thúc rồi thì sẽ rất thoải mái, vì đã báo đáp xong nợ nần. Tuyệt đối không được oán trời trách người, không được có ý niệm báo thù, có như vậy thì tâm của quý vị mới thanh tịnh. Chúng ta tu là tu cái gì? Là tu tâm thanh tịnh. Nếu những ý niệm này cứ vương mắc trong lòng, thì làm sao tâm quý vị thanh tịnh cho được? Thế nên phải tiêu nghiệp.

Phương pháp tiêu nghiệp, nói thật ra, phương pháp tốt nhất chính là niệm Phật vắng sanh Tịnh độ. Dù là thuận cảnh hay nghịch cảnh, đều không được để trong lòng, đều phải buông xả. Nhất định phải biết rằng, ý niệm ác không buông xuống thì sẽ chiêu cảm quả báo trong ba đường ác; ý niệm thiện không buông xuống thì sẽ chiêu cảm quả báo trong ba đường thiện.

Ba đường thiện không phải là chuyện tốt đẹp gì, quý vị cứ nhìn thế gian này thì sẽ rõ: có người đại phú đại quý nào mà không tạo nghiệp, họ còn tạo nghiệp nhiều hơn chúng ta nữa. Chúng ta là gia đình nghèo khó, cơ hội để chúng ta ăn thịt chúng sanh rất ít, còn họ một ngày ba bữa vẫn chưa đủ, lại còn ăn thêm các bữa phụ. Chỉ riêng trên việc ăn uống này thôi thì nghiệp tạo ra đã quá nặng rồi, những việc khác thì chưa bàn tới.

Vì vậy, phú quý tuyệt đối không phải là chuyện tốt; nếu phú quý là việc tốt, thì có sao Đức Phật Thích Ca Mâu Ni lại phải thị hiện xuất gia? Tại sao Ngài không đi làm Quốc vương? Người thế gian chúng ta thường nói: “Tôn quý như bậc Thiên tử, giàu có khắp bốn biển”, tại sao Ngài lại không cần, Ngài lại muốn đi xuất gia? Bởi Ngài biết rõ đó là nghiệp chướng, “Hoặc - Nghiệp - Khổ” chính là ba chướng ngại, thì có gì tốt đẹp đâu! Thử hỏi có mấy ai có thể nhìn thấu được sự phú quý của cõi người, cõi trời vốn dĩ là Tam chướng, là chướng ngại cho việc hành Đạo! Phật thường dạy trong kinh rằng “Phú quý học Đạo nan” (Giàu sang học Đạo khó), phú quý sẽ biến thành chướng ngại cho việc học Đạo.

Do đó, chúng ta tuyệt đối không được móng khởi một ý niệm cầu mong phước báu nhân thiên. Giả sử phước báu này hiện tiền, do đời trước có tu phước nên phước báu này hiện ra; khi hiện tiền rồi thì phải biết xả (buông bỏ), bản thân không nên thụ hưởng. Mình đem phước báu này cúng dường cho mọi người cùng thụ hưởng, như thế mới là tốt! Có phước thì để cho mọi người cùng hưởng, bản thân mình đừng thụ hưởng, như vậy quý vị mới thực sự có phước báu. Có phước báu mà bản thân tự hưởng, vậy là quý vị lại đi chuốc lấy ba chướng cùng các phiền não rồi. Quý vị không phải đang tiêu trừ ba chướng và các phiền não, mà là đang tu thêm ba chướng cùng các phiền não; e sợ ba chướng phiền não của mình chưa đủ, nên mới “tu thêm” một chút nữa!